Enderrock | Anna Tisora | Actualitzat el 26/03/2020 a les 11:30

Jo Jet i Maria Ribot: «El millor de la vida ha passat i no ho has gaudit»

La tendresa i la cruesa dialoguen a 'sant llorenç', el tercer àlbum del duet manresà | Parlem amb ells perquè ens expliquin els detalls d'aquesta nova entrega

Jo Jet i Maria Ribot | Elisabet Mateu

Enyors dels estius d'infantesa, dels dies clars, de quan no comptàvem generacions i les pors eren senzilles. El duet format per **Jo Jet i Maria Ribot** dibuixa un diàleg clar i poètic entre tendreses i crueses, en un disc amb arrels en un poble de la Vall de Lord, al Solsonès, que ha acabat batejant el mateix àlbum. *sant llorenç* (U98 Music, 2020) és l'última entrega discogràfica dels manresans i es descobria el passat febrer, deixant a l'abast nou temes que no s'allunyen de línia sonora pròpia del duet, defugint de la incitació de crear una banda però explorant nous terrenys que es manifesten, sobretot, amb la incorporació de la bateria.

El títol, *sant llorenç*, què significa?
Jordi Jet Serra (Jo Jet): Resumeix d'on han sortit totes les cançons, o la majoria d'elles. Parla sobre els records d'infància, sobre el llegat que deixa el pas del temps... I per a mi i per a nosaltres Sant Llorenç de Morunys, a part de ser el poble on s'han escrit i han sigut composades la majoria de les cançons, també és on hem viscut moltes de les coses de les quals parlem.

Maria Ribot: La idea inicial pel nom del disc era una altra, però quan vam veure que Sant Llorenç hi tenia tanta importància, li vam posar així. Buscàvem un lloc que en aquest projecte creguéssim que és el lloc que ha de ser i que més se'ns hi estira. En aquest cas, vam sentir que havia de ser

aquí. És el poble d'estiueig.

Però en minúscules.
M.R: Això té a veure amb la part creativa, *sant llorenç* en realitat, és la meitat del projecte artístic general, la resta són els singles que vam treure aquesta passada tardor. Abans era tot en majúscules i més escandalós, i ara és una cosa més calmada. És un Sant Llorenç que no és el nom propi en majúscules del poble, sinó que és la suma de moltes coses: la nostra infància, el poble, la gent...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=mx9O1wCgl6w
Qui és el nen de la portada?
M.R: És el germà de l'Ignasi, un dels creatius. Ens va ensenyar aquesta foto i era perfecta per plasmar el que volíem transmetre amb el disc. És el mateix nen que fa de protagonista del videoclip de "sant llorenç".

Han passat quatre anys des del vostre últim disc?
M.R: Som lentes. No sabem anar més ràpid, [riu].

J.J: No ens volem deixar vèncer per la pressió industrial. El que tenim molt clar és que sabem on anem i volem gaudir el camí, triar les persones, els tempos, l'espai? el temps respon a la cura que volem donar als processos, que és amb el que gaudim més.

L'estiu és la font d'inspiració del concepte del disc?
J.J: És cert que l'estiu és una de les constants del disc, un 90% de les cançons s'han escrit a l'estiu. Canvi de ritme, vacances? Se senten i es veuen i es poden fer coses diferents, molt enfrontades entre si, un disc escrit a l'estiu per gaudir a l'hivern. Aquest record, vivència, connexió amb la vida que passa? El millor de la vida ha passat i no ho has gaudit.

M.R: El concepte *tempus fugit* hi és molt present. "estiu 27", per exemple, parla del suïcidi, i de quan allò tendre de la joventut ja ha passat.

J.J: Per altra banda, també som conscients que és un disc de privilegiats, parlar de la teva infància feliç en una casa d'estiueig no ho pot fer tothom, i hem reflexionat molt sobre això, és quasi un disc d'agraïment i alhora de crítica ferotge al fet que poguem arribar a sentir que ser privilegiat és una puta merda. Hem sentit molt la nostra veu, fills de la classe mitjana parlant cap a fills de la classe mitjana, segurament.

A vegades, la veu recorda a les pàgines d'un diari personal, us hi reflectiu?
J.J: A l'hora d'escriure sí que hi ha una part de diari en totes aquestes cançons, un alliberament de sensacions. Moltes són com una mirada o una reflexió sobre coses viscudes i he anat a buscar intencionadament això. Intento sempre buscar universos i imatges que parlin de les emocions que es descriuen. Parlen d'un moment, una emoció, intentar destriar i generar imatges que aconsegueixin comunicar el que sento.

Què és el que més enyoreu de la vostra infància?
M.R: La llibertat. No és tant la sensació de que ja ha passat, sinó d'alguna cosa de no haver-ho aprofitat prou?

J.J: No hi ha tant d'enyor per la infància, no és que el que visqui ara sigui una merda, però sí adonar-se que el temps passa i vol dir que l'estàs guanyant i perdent a la vegada.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=3K-ROJf8_mU
Parlant del temps, és el tercer àlbum que signeu com a duet, com us ha fet créixer això?
M.R: Tenim la sensació que ens hem trobat. *Viatges i flors* (Autoeditat, 2014) va ser la primera trobada, encara estem evolucionant i a cada pas ens estem trobant més. A nivell de contingut també es noten els canvis. *Viatges i flors* per exemple és molt més d'amor romàntic, i a *sant*

llorenç hem anat a parlar des de l'altra banda gairebé oposada, el disc és més madur perquè hem madurat i perquè sempre és el que hem anat vivint.

J.J: El que ha canviat entre la Maria i jo ha sigut un alliberament creatiu, hem arribat a fer coses que encara no haviem fet.

Aquesta vegada a més, us acompanyeu de Josep Cordobés a la bateria.
J.J: Sí! Hi ha la concepció que tot projecte acústic acaba amb un projecte elèctric. Però en el nostre cas volem insistir en el fet que no és un trio, és duet i bateria. La bateria és un element que extrema el nostre so. Teníem moltes ganes d'explorar altres terrenys, aquesta actitud més punk, entre cometes, deixar-nos anar i no fer tantes filigranes.

De quines influències beu la vostra música?
M.R: A mi m'influeix la gent que m'inspira i sobretot en la posada en escena m'he emmillarat amb el **Niño De Elche**, amb **Maria Arna**l a la veu... Per altra banda també m'inspiren molt artistes com la **Gata Cattana**.

J.J: Fink és un artista que ha flotat molt en tots els discos, en temes d'afinació de guitarra, ritmes, plantejaments... Per altra banda, la incorporació que vam fer de la bateria beu molt del hardcore melòdic i de punk, d'artistes com **Berri Txarrak**. Hem deconstruït aquestes músiques i les hem portat al nostre terreny. En el disc el que es palpa és això. I també un **Wildbirds & Peacedrums**, un duet britànic que el que fan és percussió i veu i un diàleg entre aquestes dues propostes, amb un caràcter més extrem com pot ser una bateria tocada amb totes les ganes.